

O HLEDÁNÍ A NALÉZÁNÍ

Je těžké, formulovat postřehy z hledání do několika stránek. Pokusím se to tedy učinit do několika vět. Čistě subjektivně, jako osobní zkušenost.

Pochopil jsem, že vše pravé a pravdivé je tuze jednoduché, čisté, průhledné. Člověk má však sklony do všeho vnášet složitosti, výjimky, výjimky z výjimek a vytvářet problémy a problémy z problémů. Je to tak a všichni to víme. A přitom může být vše tak jednoduché!

Člověk má v sobě spoustu tužeb, žádostí, závislostí. Každý máme větší či menší já, ego. Každý máme problémy. Každý hledáme radost, štěstí, blahé pocity duše a nenalézáme je ve věcech, tělech, iluzích. A vše, co je v tomto odstavci vyjmenováno (a nejen to), souvisí.

Východní nauky toto již dávno vědí. Ale ve své nauce vycházejí z jiného způsobu myšlení lidí Východu. Křesťanské nauky mnohé také vědí, ale jsou zašmodrchané do symboliky a zanesené účelovými nánosy, čistá Pravda se v nich těžce hledá, byť tam zaznívá.

Je tedy třeba začít hledat u sebe, v sobě!

(A samozřejmě čerpat ze všeho moudrého i z oněch nauk a Cest jiných, kteří došli daleko či nejdále.)

Pochopil jsem, že člověk má od Boha duši a **ta je**. Je od Boha a je součástí Boha. **Je**.

Pochopil jsem, že je jedno, zda budu říkat Bůh, Pravda, Tao, Poznání, Nadjá, Já, Brahma, Světová mysl, či jak. Vše je **totéž**. Symbolické jméno pro nepojmenovatelné jsoucno.

Pochopil jsem, že člověk je součástí Boha a tudíž i Bůh je součástí člověka, tvůrčí bytosti. A nejen to, ale to sem nebudu nyní vnášet. *("Beztvaré bytí přijímá tvar a bezmezná bytí přijímá omezení; beztvaré a bezmezná se tím však nemění...")*

Pochopil jsem, že existuje dobrý a dokonalý **Řád** nejvyšší. A platí ve vesmíru. **Všude**.

Pochopil jsem, že člověk byl od Boha vybaven rozumem a citem, svobodnou vůlí a duší a vyslán ke své tvořivé tvůrčí cestě **Životem**. Víím, že v Bohu je **Jednota**. Víím, že "jak nahore, tak dole..." (*viz též známý dávný text ze smaragdové desky*). Víím, že i v nás musí být jednota. Jednota mezi rozumem a citem. Jednota mezi vnitřním životem a vnějším životem nás každého. Jednota mezi tím, co máme sami uvnitř sebe a tím, co činíme navenek. Jednota mezi Řádem poznaným a tím, co činíme.

To, zda přijmeme Řád nejvyšší, je pouze na naší svobodné vůli. Svobodná vůle je dar od Boha a je jíím plně respektována. I Řád je dar od Boha. Jednota je princip samozřejmý. *Netřeba se zamýšlet nad tím, co se děje, když není jednota mezi Řádem a "produkty" svobodné vůle člověka... Mnohé, co působí bolesti naše i trápení světa, má příčinu v tomto. Řekl bych, že vše...*

Pochopil jsem, ač to zní paradoxně, že člověk (obecně) se na Řádu spolupodílí.

Pochopil jsem, že dobro a zlo vlastně ani nejsou. To si vytváří jen člověk sám pro své ego. *V jednotě není dobro a zlo, to by přeci nebyla Jednota. Tam vše prostě jenom je.*

Pochopil jsem, že Pravda je stav bez ega. Pochopil jsem, že ego je. Je nutné ho mít v tomto světě a je nutné ho odhalit a poznat a pak s ním svobodně a trpělivě pracovat v trvalém souladu s rozumem a citem. *Jak? To je úkol pro každého z nás... Úkol z úkolů nejtěžších a nejvzácnějších...*

Pochopil jsem, že ego lze rozpustit (*tak jako kostku cukru*) a že se s člověkem v tomto fyzickém světě nic nestane a není na první pohled nic poznat. *Leč, Pravda je stav bez ega! S takovým člověkem se ve fyzickém světě nic zvláštního nestane, ale v duchovním světě jsou proměny ohromné...*

Pochopil jsem, že lze žít normálním životem a být současně ve Vědomí. V trvalé meditaci, v Pravdě. Stále. Slýchával jsem to a nyní to již víím. *(Není to však moje osobní zkušenost.)*

Pochopil jsem, že zákon karmy (příčiny a následku, akce a reakce, činu a odplaty) je základním zákonem platným nejen v našem vesmíru. **Základním**.

Pochopil jsem, že princip reinkarnací funguje. Ač jsem ještě nedávno říkal, že jsem se tímto přestal zabývat, neboť nelze prokázat "ani ano, ani ne", a že to považuji pro sebe jen za zajímavost. Teď to již považuji za fakt (že "ano"), z kterého lehounce vycházím, leč se s tím nijak zvlášť nezabývám.

Až přijde pravý čas, potřebné poznáme. Poznání ale musí být přirozené, ne násilné (to je nedobré!).
(Pracuj pro tento život jako bys měl žít věčně. Pracuj pro příští život, jako bys měl zemřít zítra.)

Pochopil jsem, že život v poznaném Řádu je velmi svobodný harmonický a docela a krásně obyčejný.
(Opravdový světec je stále mezi lidmi, jí a spí s nimi, prodává a kupuje na tržišti, žení se a účastní se společenského života. Přitom nikdy, ani na jediný okamžik nezapomíná na Boha. /Abú-Sá-Íd/)

Pochopil jsem, že prostý život může být (a vždy má být) radostným a tvůrčím procesem v Řádu. Kudy člověk půjde na své Cestě a jaké prožitky ho budou doprovázet, je věcí každého z nás.

Pochopil jsem nejprve, že k tomu, abychom mohli vykonávat dobro, abychom mohli šířit dobro, musíme začít u sebe. Pak jsem ještě pochopil, že **úplně se vším musíme začít u sebe**. *To je tak jednoduché, že to člověk objevuje někdy i jeden celý život a někdy to ani neobjeví, byť to jako větu často opakuje a druhým říká pro poučení!*

Pochopil jsem význam pokory a učím se jí. *Není to nic, co by bylo na první pohled na člověku vidět.*

Pochopil jsem význam poděkování a učím se na to nezapomínat. *Vždyť je to tak prosté.*

Pochopil jsem význam odpuštění, učím se vnímat situace, kdy je potřebné. *Je nutné umět odpouštět nejen druhému, ale především sobě. Odpuštění je bez podmínek. Odpuštění prostě jenom je.*

Pochopil jsem, že člověk, má-li mít rád druhého a má-li žít v harmonii a v Jednotě, musí mít rád i sebe. **Vyváženě a v harmonii**. *A tak to je (a jde) i tehdy, když ego již spí.*

Pochopil jsem, že nemoc je projevem duše. Duše, která se něčemu brání. Neharmonii, nejednotě, rozporu. Dává své signály včas. Ještě před nemocí. Nejprve tiše, pak hlasitěji. Odstraní-li se příčina, nemoc se viditelně neprojeví. *Je zvláštní, kolik lidí mi již vyprávělo o tom, jak např. najednou přestala silná bolest poté, co si uvědomili, proč to je (a za poznání poděkovali). Také něco o tom vím.*

Setkal jsem se v poslední době s mnoha lidmi, kteří měli jednu společnou zkušenost, kterou lze formulovat slovy "utrpení není na Cestě nutné, ale často bývá na začátku". Prvotní impuls, vznik touhy hledat, jít, kráčet, běžet ... dál **a dál až k sobě samotnému! K Bohu!**

Smyslem života je Život sám! (Goethe)

Svobodný je jenom ten, kdo ovládá své pudy a není otrokem svých vášní. (tuším, že to je z Véd)

Kdosi se ptal proroka: "Co mi řekneš o věcech tohoto světa?"

Prorok odpověděl: "Co ti o nich mohu povědět. Jsou to věci, které získáváme těžkou prací, opatrujeme s úzkostí a ztrácíme s lítostí." (Ch. Džibrán)

Není trvalého štěstí v žádném předmětu světa. V žádné druhé osobě a v žádné věci. Je v Bohu, v absolutním Já jsem, v Království nebeském, které je v nás. Proto nemůžeme štěstí nikdy nalézt mimo sebe, jen ve svém vlastním nitru. (E. Tomáš) *Toto je absolutní pravda, vím to - říkám to tiše, skromně.*

Boha nelze poznat (*rozumem*). Boha lze milovat (*srdcem*).

Toto vše (a ne jen toto vše) nestačí pouze vědět, toto vše je třeba v sobě mít a v sobě žít. (A ne jako slova, ale jako svoji "podstatu", jako každodenní skutečnost.) *Je to těžké. Je to těžké? Je to krásné!*

Bože, prosím Tě, pomoz! A já udělám všechno pro to, abys mi pomoci mohl. (J. Konfršt)

Stále naříkáme, že máme málo času. Ale žijeme, jako bychom ho měli nazbyt...

Řekl jsem, že chci sdělit pár vět. Na konci strany "2" tedy končím. Snad ještě připojím jednu závěrečnou větu: **STOJÍ TO ZA TO!**
(U některých citátů neznám autora, nechci se chlubit cizí myšlenkou. Ale - je vlastně cizí? Tož!)

M. Zámečník
(leden 2005)